

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. VI. Laborum contentione Surdaster redditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

§. V.

Grammaticam docet & Pistorienses excolit.

EMensus tanta & vitæ puritate, & incitati animi fervore Theologicum stadium publicas ex omni hac sacra Disciplina Positiones propugnavit, docentis potiùs quàm discipuli more, & sub annum vitæ vigesimum nonum Sacerdotio initiatus novis in via DEI animis auctus, semper proficere studuit, anno præsertim illo, qui pro more Societatis perductis ad finem literatum studiis animo excolendo datur. Petiit subinde, quâ erat animi modestiâ, à Præsidibus tradendæ alicubi Grammaticæ admoveri: jussus est autem mediam Grammaticæ classẽ docere Pistorij. Hic ille instituit tam celebrem illam Bonæ Mortis, quam dicunt, exercitationem, cùm ipsemet eo super argumento quot diebus Dominicis differeret. Induxit etiam mensuræ Communionis usum, effecitque ut præcipuis illa in Templis redituro ordine obiretur; neque enim tunc adhuc Societas Pistorij Templum pro ea functione sat amplum habebat. Perrexit autem deinceps Civitas non minore pietate, quàm numero, sacris his exercitationibus defungi, non sine gratia earum authoris memoria.

§. VI.

Laborum contentione Surdaster redditur.

Sub hoc ipsum tempus tot aliis suis laboribus junxit studium celebres illas suas per vernum jejunium Conciones elaborandi. Præter sedulam autem Sacrorum Codicum & eorum, quæ Sancti Doctores reliquerunt, Operum lectitationem non parum ille industriæ posuit in evolvendis

B

M. Tul.

M. Tullij Orationibus, ut ex iis rationem disceret efficacissimam convincendi Intellectum, movendique Voluntatem, quam profanis in argumentis magnus ille Eloquentiæ Magister adhibuerat artem, ad sacra felici conatu traducens. Tantis animi laboribus corporis vires, quamlibet validæ, non suffecere; sed fatigato è capite molestum rheuma defluere cœpit, quod ad aurium organa descendens audiendi facultatem sensim hebetavit, illiusque fuit causa surditatis, quæ per omnem deinceps vitam Paulo adhæsit. Ego autem penitus in animum induco, non sine peculiari DEI providentia sic illum obsurduisse; ut ea ratione animam hanc penitus à commercio cum hominibus avulsam ad sanctius secum commercium traduceret. Neque id ipsum P. Paulum latuit, qui idcirco non semel dicere auditus est: quoniam multum mihi cum hominibus tractare non licet, agam cum DEO, cujus & ego vocem probè intelligam, & ille meam. Circa hanc porro surditatem non debeo Lectoribus invidere profunda ejus sensa, quæ literis consignavit postquam ad magis arcanam cum DEO familiaritatem admissus est. Monendi proin sunt Lectores, à morte P. Pauli inter alia ejus adversaria inventas fuisse non multas paginas, in quas ille ad refricandam memoriam, & majorem in via spiritus profectum retulerat, magno verborum candore, lumina, quæ inter orandum ipsi communicaverat DEUS. Atque utinam complures ejusmodi pagellas nancisci nobis licuisset! enimverò non parum inde essemus locupletati. Ego autem mihi persuadco, virum modestissimum cum sibi paulò post migrandum adverteret, flammis consecrâsse, quidquid ejusmodi foliorum ad manus venerat, & tantùm incogitantiam, aut veriùs provido DEI consilio, pauculas illas superfuisse, quas habemus, & sancto ar-

cto ardore, & cælestibus, longè supra vulgaria, sensus plenissimas. In una harum pagellarum de suo aurium vitio loquens ita scribit. *Sagittæ tuæ infixæ sunt mihi, & confirmasti super me manum tuam.* Videtur mihi DEUS aperuisse Psal. 37. verum sensum istorum verborum, quæ, nisi fallor, hoc volunt significare. Quando Venator quispiam assequi vult fugitivam feram, puta Damulam, aut Capreolum, quid agit? pluribus illam sagittis petit, quarum aliqua corpori ejus infixæ aut lentius progredi, aut omnino sistere cursum cogunt; & sic Venator superveniens manus super eam suas ponit. Atque hac similitudine existimo uti voluisse Psalmographum isto Psalmi tertij inter eos, quos Pœnitentiales dicimus, versu. Cùm enim ille profugisset à DEO, variorum adversorum sagittis, à Nathan o ipsi prænuntiatis, & subinde contra eum re ipsa emissis, fugam sistere coactus est; unde eum assecutus DEUS, manus suas sanctissimas super illum posuit, sibi que penitus vindicavit. Idem facit DEUS quotidie cum multis Peccatoribus; atque id ipsum videretur fecisse mecum; vulnerans enim me in auribus, atque ita reddens ineptum ad conversandum cum hominibus, ad tractandas, & sequendas multas vanitates, quibus perditè quodammodo inhiabam, effecit, ut lentius aliquantò currerem, atque ita manus mihi suas imposuit, accendens in me ingens desiderium, me totum ipsi permittendi, & dimissis vanitatibus adhærendi veritati. Rogavi proin eum, *ut confirmet super me manum suam*, sic ut deinceps nunquam amplius profugiam; utque idcirco nunquam amplius suas ex auribus meis sagittas evellat, si istæ servituræ sunt ad me in fuga sistendum. Porro consideravi, ejusmodi sagittas tribulationum debere esse *Infixas*, profundè inquam in hærentes; aliàs enim nullo negotio & levi motu evulsæ non efficiunt.

faciunt, quod deberent: hinc videmus, Peccatores non confestim dare manus, quando adversis se tangi sentiunt, sed tantum cum hæc diutius durant: atque ita mecum actum est. Hucusque P. Paulus.

§. VII.

Concionatur, & ad sublimius sanctitatis studium excitatur.

Postquam supra manum Concionibus illis suis, non elegantibus minus, quam vero spiritu & energiâ plenius imposuit, apertum in campum prodire cœpit, & celeberrimis è suggestis dixit sæpius, cum fructu & laude non ordinaria ubique fere auditus. Sed dum ille aliis prædicat, & DEI verbum annuntiat, placuit divinæ Bonitati loqui ad cor ipsius, & ad vitam Sanctimonix multo exquisitioris eum momento impellere. Res ita se habuit. Morabatur Perusii, & per æstatem anni 1660. cum annum ipse vitæ explisset trigessimum sextum, feriatis diebus sacro è suggestu dicebat. Recepit se, pro more Societatis, feriis autumnalibus ad animum sacris S. Parentis nostri commendationibus excolendum. Hoc loco & opportunitate videtur illum expectasse DEUS, ut tanquam aurum in fornace perpurgaret, & è Religioso bono, faceret Apostolum. Aperuit illi intellectum, & arcana veritatum magis reconditarum patefecit. Docuit illum imprimis evidentiam quadam mirabili, quanta res sit Æternitas; sic ut pluribus noctibus claudere in somnum oculos non posset, attonitus vivâ & vehementi representatione abyssi illius inscrutabilis. Ab histimoris initiis citò transit ad amorem; cum sentiret animam sibi inflammarî ingenti desiderio DEO se penitus inholo.